

gelse eller Svaghed, at de ikke kunne forblive i Tjeneste.

Hvad nu den førstnævnte Klasse angaaer, saa blive de derhen hørende Personer ikke, som Statens fastansatte Embedsmænd, antagne paa den Maade, at der paa Staten hviler en Forpligtelse til at beholde dem for Livstid i sin Tjeneste, saalænge de dertil kunne ansees stikede og bestræbe sig efter Pligt at udføre de overtagne Forretninger, eller i modsat Fald at tilstaae dem et passende Æquivalent. Forsaavidt de ikke opfylde den dem paa hvilende Børnepligt, engageres de saaledes kun paa et vist Antal Aar eller endog paa Dødtid, og udfordres der ikke heller til disse Poster saadanne særegne Kundskaber, at de ved disses Erhvervelse have maattet give deres Bestræbelser en vis Livsretning og udelukket sig fra paa anden Maade at erhverve deres Udkomme. De ville derfor i Reglen, naar de ikke i længere Tid have opoffret sig til den militære Tjeneste og deres Arbeidsøyne ikke ved særegne Omstændigheder har lidt væsentlig Forringelse, uden Bønskelighed igjen kunne erhverve det Fornødne til deres og Families Underhold paa den Maade, hvortil de ere opdragne, forinden de indtraadte i den militære Tjeneste, saasom Agerbrug, Gaandværksdrift eller andet Deslige. Under disse Omstændigheder kan man ikke anerkjende, at bemeldte Personer have nogen ubetinget Afgang til Pension eller til Statens særlige Forsorg ifølge tilbagelagt Tjenestetid, og det saameget mindre, som Grundlovens § 22 kun giver de af Kongen ansatte Embedsmænd Løfte om Pension ved deres Afskedigelse. Militair-Stationernes Underclasser have imidlertid hidtil havt Tilfagn om efter Tilbagelæggelsen af et vist Antal Tjenesteaar at blive tillagt Pension, naar de ikke af Ulyst eller Uvillie forlangte Afsked eller fik anden Ansættelse, og er der ikke fundet Anledning til at berøve dem denne Begunstigelse.

Med Hensyn til den anden Klasse af formeldte Personer, nemlig de, der under Udførelsen af deres Tjenesteplichter ere blevne invalide, eller have paadraget sig en saadan Legemsbestaadigelse eller Svaghed, at de ikke kunne forblive i Tjenesten, er der under de

Forhandlinger, som allerede have fundet Sted i Anledning af det Rigsdagen forelagte Udkast til en Invalidelov, yttret forskjelliges Anskuelser angaaende de Principer, hvorefter disse skulle have Afgang til Statens særlige Forsorg. Regjeringen kan imidlertid, naar der kun er Tale om at tilstaae dem en Pengegodtgørelse, ikke betragte denne hverken som en Nationalbelønning eller som en Erstatning. Til en Belønning vilde den, der uden noget Uheld har udført det ham paalagte Hverv, være ligesaa berettiget som den, der i Felten imod Fjenden eller paa anden Maade under Tjenestens Udførelse har paadraget sig en eller anden Svaghed. En Nationalbelønning kunde saaledes ikke indskrænkes til de Dvæstede og Saarede, og det saameget mindre, som det vistnok ikke kan paastaaes, at de nævnte Personer altid kunne henregnes til de tappreste og meest fortjente, og som Dødsfaldet af den enhver Statsborger efter hans særegne Stilling paahvilende Pligt i og for sig ikke kan give Krav paa Belønning. Med større Føie kan der heller ikke, ved at tilstaae de omhandlede Personer en Pengegodtgørelse, gaaes ud fra Erstatningsprincippet. Ikke at tale om, at Tabet af Helbred og Lemmer neppe af Noget vil anerkjendes erstattet ved en Pengesum, saa vilde dette Princip ogsaa føre til Conseqventer, der ikke kunne billiges. Tabet af Helbred og Lemmer vurderes saaledes til et vist Beløb, og, da der ved denne Leilighed, idetmindste som bemeldte Princip er udviklet i det Rigsdagen forelagte Forslag til en Invalidlov med en Klasse-Inddeling efter Tabet i Arbeidsøyne og aldeles faste Satser, ikke kan tages Hensyn til de Paagældendes Livsstilling eller Familieforhold, vil hiint Beløb, især nu, da almindelig Børnepligt er indført, og de ikke i Reglen henhøre til samme Samsundsclasser, blive i den Grad af forskjellig Betydning for Modtagerne, at ikke saa af dem ligefuldt kom til at savne det Fornødne til Livets Opbold og maatte hentye til Fattigvæsenets Forsorg, medens det fastsatte Beløb vilde for Andre afgive rigelig Erstatning og endog være til Overflod, naar de vare i Besiddelse af Formue. Der paahviler imidlertid Staten en almindelig Forpligtelse til at drage Omsorg for de Personer,